

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

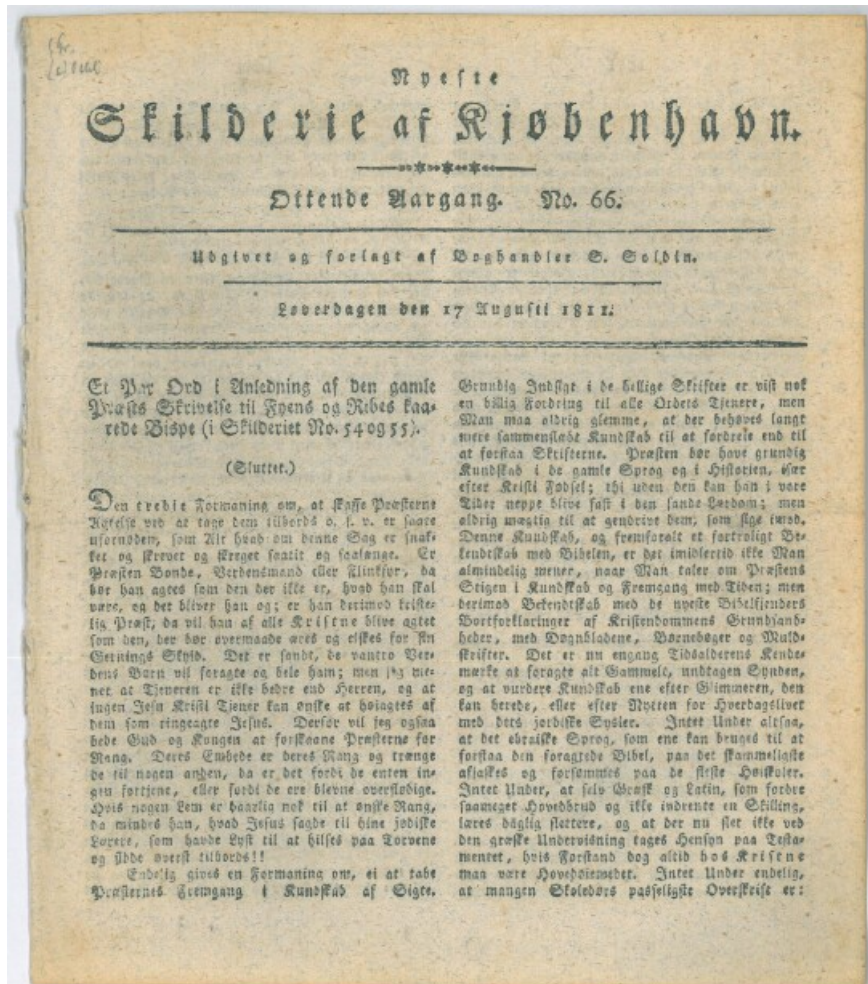
Titel: Udrag fra Et Par Ord i Anledning af den gamle Præsts Skrivelse til Fyens og Ribes kaarede Bispe (i Skilderiet No. 54 og 55)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1039. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1811_163-txt-shoot-idm318/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

N y e s t e
Skilderie af Kjøbenhavn.

Ditende Udgang. No. 66.

Udgivet og forlagt af Boghandler E. Seldin.

Torsdagen den 17 August 1811.

Et Nyt Ord i Anledning af den gamle Præsts Skrivelse til Høns og Ribes kaarede Biske (i Skildriet No. 54 og 55).

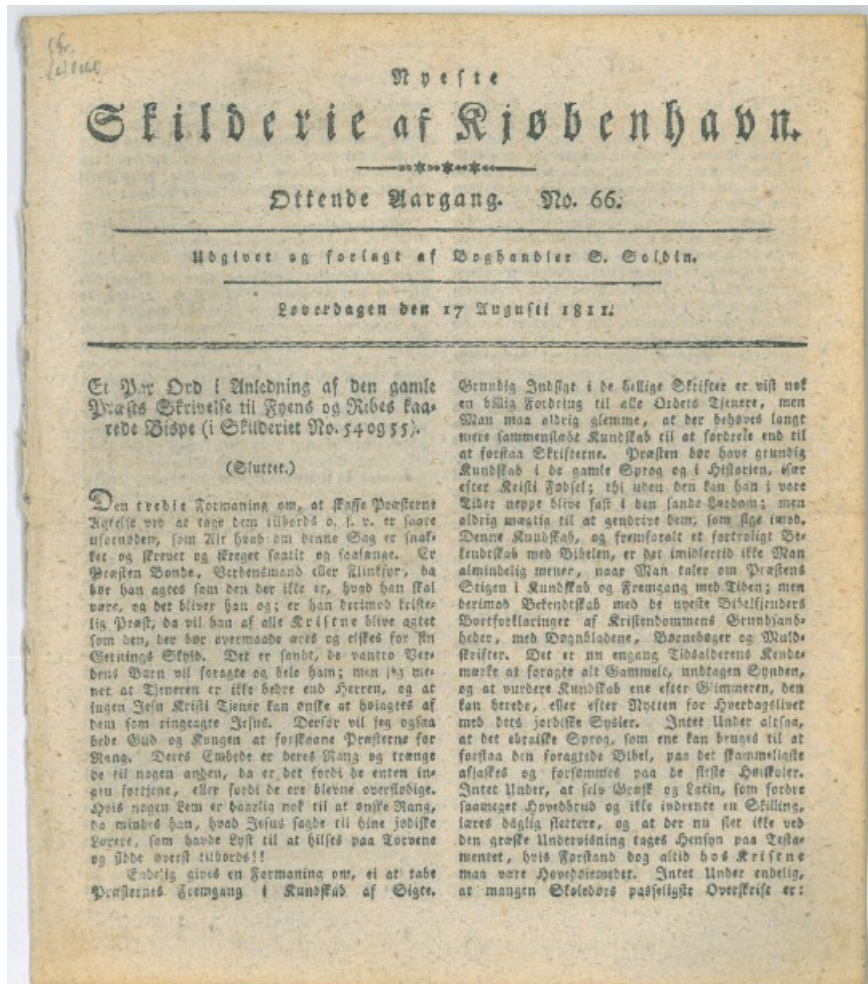
(Sluttet.)

Den tredje Formaning om, at Høns Præsters Kærlige ved at tage dem i Bødder d. i. v. er saare usfordømt, som Alt hvad om denne Sag er snakket og skrevet og klaget saarit og taaløst. Er Præsten Bødder, Verdensmand eller Klinsfor, da har han agtet som den der ikke er, hvad han skal være, og det bliver han og; er han derimod kristelig Præst, da vil han af alle Kristene blive agtet som den, der har overmaade velt og elsket for sin Gæstgæst Skuld. Det er sandt, de vantro Verdens Værn vil foragte og hede ham; men jeg mener at Tjeneren er ikke bedre end Herren, og at ingen Jesus Kristus Tjener kan ønske at bliagtes af dem som ringere Jesus. Derfor vil jeg ogsaa hede Gud og Kongen at forskaffe Præstene for Høns. Deres Lybde er deres Rang og trænge de til nogen anden, da er det fordi de enten ingen fortjene, eller fordi de ere bievne overflødig. Hvis nogen dem er kaarlit nok til at ønske Rang, da mindes han, hvad Jesus sagde til sine jødiske Forere, som havde lyst til at hilses paa Torvens og Jøde vort tilbedes!!

Endelig gives en Formaning om, ei at tage Præsternes Fremgang i Kundskab af Sigte.

Grundlig Indsigt i de hellige Skrifte er vist nok en billig Forbedring til alle Ordets Tjener, men Man maa aldrig glemme, at der behøves saant mere sammenkøbt Kundskab til at forbedre end til at forstaa Skrifterne. Præsten bør have grundig Kundskab i de gamle Sprog og i Historien, hør efter Kristi Fødsel; thi uden den kan han i vore Tider neppe blive fast i den sande Lørdom; men aldrig vægta til at gendrette dem; som lige tvæd, Denne Kundskab, og fremforalt et fortroligt Venskabskab med Bibelen, er det imidlertid ikke Man almindelig mener, naar Man taler om Præstens Stigen i Kundskab og Fremgang med Tiden; men derimod Venskabskab med de nyeste Bibelskrifters Vortforklaringer af Kristendommens Grundlæggende, med Dagsbladene, Bødder og Mæds Skrifter. Det er nu engang Tidvalderens Lænde mætte at foragte alt Sammel, indtagen Lyden, og at vurdere Kundskab ene efter Gimmere, den kan herede, eller efter Nøtten for Hørbageliver med deres jordiske Tysler. Intet Under altsaa, at det kristelige Sprog, som ene kan bruges til at forstaa den foragtede Bibel, paa det sammensatte afslæst og forstaaet paa de fleste Høiskoler. Intet Under, at selskabs og Latin, som forde saameget Hovedbrud og ikke indrente en Skilling, læres daglig hertere, og at der nu ser ikke ved den groffe Undervisning tages Hensyn paa Testamenteret, hvis Fortand dog altid hos Kristene maa være Hovedsædet. Intet Under endelig, at mangen Skolelærs påsigte Overtalelse er:

aliquid in omnibus et nihil in toto. Sandt og vist er det, at denne Afjærd giver Videnskaben sit Banefaar og at den, udjager af Præstegaardene, si længe mægter at fiske sit lummerlige Liv i Høifolens Rængjel; men hvad nytter det at udraabe Eligt i Orden? Saa ville høre det, denne Verdens Klage le i deres Anderte over enhver Advarsel og Hvide Skolden paa Sværmeriet og det tykke Blod; men em end selv Verdens Konger vilde lægge det paa Hjerte, hvad da? kan de tilbagegaae den mistede Tre, paa Sjælens Høihed formødeligt sit SlaatKas med Guddommen; eller er Videnskabelighed mulig uden den? Det sandelig, ligesaalet som Ptolemæerne, som Trajan og Antoninerne, efterat Religionen var falden, mægtebe at oplyse Videnskaberne, ligesaalet vil Konge eller Biskop kunne gøre det nu. Kan det guddommelige Ord isen gribe Sjælene og opvarme Hjertene, da maa Videnskaberne blomstre, thi da tappes selv menig Mand om, at høre og undersøge dem som holde sig til Bogen; og naar Bibelen elskes over Alt paa Jord, kan der aldrig fattes Kraaer svende og Mænd, som med Glæde opffer: Livet til dens Herstand og Forsvar. Steer det derimod iffr, og maa den selvmærkede Dronning, Religionen, fligte for Drogen ind i Døden og fædes der sin bekjendte Tid: da ve dia, Europa! et længe Kal du da hørse dia i Høisødet, men falske som Dødel, og verbe Mærkets og hver uren Kands Helig.

N. F. S. Grundtvig.

Om Recensionen over Correggio.

—
 Kun naar du stemmer rent Voeten,
 Da bliver paa Meesfættens.
 Da maa jeg høre dig igjen;
 Hør det fæde Glæde hiffr,
 At stande andebare Christe,
 Som ubefindig Kærligheds Ven.

Correggios Færf.

Da jeg altid ansaae det for uopssende at efbryde nogen i sin Tale, lod jeg hidtil den fædne Dør-

neerhed udtale sig, som i rum Tid harangerebe til Fordeel for Correggio i nærværende Blad. Den som ikke ethvert Publicum for en stor Deel Besid af Folk, der finde det for tungt at tanke og dem me selv, men ved hver Leilighed, hvor dette Kulde behøvie, raabe med Michel i Læks Deolog:

Wir sind gar sehr acquit
 Weil es uns an einer richtigen Meinung fehlt;
 Wenn sie nicht etwas für uns denken,
 Und uns dann ihre gültige Meinung schenken?

Som længselfulde see sig om efter en Raabgjætt, der kan vaatage fra denne Uleilighed, og som da faaer desto mere Tiltro, jo mere han Kraaer, vilde jeg naedig ved naare Analyse oplyse dette fædne Bæst, som Kandsfættigdom, Uvidenhed og en fælden fremtrædende Ondskab have i den Grad forenet sig om at udføre, at det vil blive en vanfælig Opgave, at bestemme, hufflen af de tee, hidreg sit Mæste. Den, hoo veed ikke, at det er de mange Uvundlige Elit, at raabe med Jesper Ribefoged: "See til Pter Dean! Han maaler haat, min Tro! Skjæppen fuld," naar deane fæber fra Uvidenhed og Uforstand fremtme ud i virkelig Mængde fædighed? Naedig vilde jeg eller analyse den naare Dumbhed, der troer at hver Uvidenheds Coetife gaar med, naar den kan er vel indføds i en Poissarde-Groobed; eller udvifte sine naandfættige Discretioneres Characterer, der i den fædneste Klæthed udtaler sig i ham, som trefædligten løbe om med hline ensfædligte Disiples *avros*. Den Han har færfætt det; saa maa det jo være godt; men derfor gæse og høve, naar de Guddom see en eieudomstige Mættling træde frem, der uden relative Hæden, vurdere Lægen selv; og som, ikke ifstand til selv at frembringe, fæbe, for den at gjøre noget, med fædnefæret til deres ifgud; men, som fordam Klædes Tilfædere, fæke haat, i detes varme Midfærted, Kæret med Kogeljen selv i Hovidat. Arne Correggio! er du da virkelig saa mædelig, at Uvidenhed og Dumbhed, indhullende sig i Figuren af en Dr. Philos., var det ænefte Mædænter? Elgesaa naedig vilde jeg behøse den fædne Ondskab, hooime han figer ned i Recensitærens Hjerte, og opdoer idel marallt færfærted, kommer paa Spor efter Mættiværens, der frembragte Recensitæren, og fandt — saa lidet fædne han see dernebe — om Lærbagen (d. 30 Jull) at

